

Országos Magkiutaló Intézet

Az Országos Magkiutaló Intézet hatalmas, precíz és olajozottan működő hivatal, több száz serény alkalmazottal. Már csak a legöregebbek emlékeztek, hogy a Nagy Szárazság előtt magától zöldellt a határ és roskadoztak gyümölcstől a fák. A többség számára természetes, hogy az Intézetben porciózzák ki a boldoguláshoz szükséges magokat minden állampolgár számára. Ki-ki felnevelheti a maga borsóját, búzáját vagy almafáját a saját kertjében. Az Intézet dolgozói évente többször egyforma, csinos fehér dobozokba teszik a magokat aszerint, hogy mikor melyik elvetésének van itt az ideje, és futárok szaladnak szét a dobozokkal az ország minden szegletébe.

A takaros fehérséget nem törli meg írás, minék is. A dobozokon nincs címezés, hiszen mindenki minden magból pontosan ugyanannyit kap, nincs kivételezés. Tekernek a futárok a biciklijükön, repülnek az egyforma dobozok be a portákra, át a magas kerítéseken vagy belezuttynak az öblös postaládákba, a kapukra aggatott fémkosarakba.

Az emberek fogják a magokat, és szépen elültetik a kapott használati utasítás szerint. Gondozzák, locsolják a cseperedő növényeket, és mikor eljön az ideje, begyűjtik, leszüretelik, learatják, ami megtermett. Mindenki magának.

A legtöbb embernek fogalma sincs róla, hogy az Országos Magkiutaló Intézet dolgozói között akad néhány bajkeverő. Például Józsi, a csínytevő. Sanyi, aki a velejéig keserű, és csak a gonoszkodás élteni. Klári, akit néha-néha elkap egy különös hangulat. Ők teljes titokban be-becsempésztek a fehér dobozkákba néhány furcsa magot, amelyet senki nem kíván magának. Becsületükre legyen mondva, az egyenlősdíhez még bajkeverés közben is tartják magukat: kártékony kis magjaikból egyenlően tesznek, kivétel nélkül, az összes kezükbe kerülő dobozkába. Nagyon óvatosak, így soha, senkinek nem szúrta szemet, hogy miben mesterkednek.

Nem csoda, hogy mióta az Országos Magkiutaló Intézet működik, az ország kertjei, veteményesei a magas, átlátszatlan kerítések mögött többnyire mind ugyanúgy néznek ki. Ugyanakkor virágzanak az ugyanolyan almafák, érlelik egyenfürtjeiket a paradicsomok. De mégis: akad néhány kert, ami más módon.

Jácint, a mindentől távoli kis falu könyvtárosának kertjében - legnagyobb bánatára - gazok nőttek. Mit gazok: kiirthatatlan gyomok, hatalmas csomókban, és csak nőttek, egyre nőttek, megállíthatatlanul, míg végül minden más növény kipusztult mellettük, mert leárnyékolták a napot, felfogták a frissítő esőcseppeket.

Jácint szomorú volt és éhes, hiszen csak kínkeservesen tudott egy-egy maréknyi ételmezt összeszedni a pusztuló kertből, de nem ez volt a

legrosszabb. Bárkinek említette a faluban, hogy mi történik, nem hittek neki. „Ugyan már, mit ki nem találsz! Ugyanazokat a magokat kapod te is, mi is. Hogy sarjadna ki nálad más, mint nálunk?” - mondogatták, és fejcsóválva hátat fordítottak neki.

Való igaz, a bajkeverők magjai a legtöbb kertben nem kevertek bajt. Elvitte őket a szél, felcsipentette őket egy madár, vagy egyszerűen csak elszunnyadtak a porban, hiszen annyival több volt a hasznos mag, amelyik felszívja a tápanyagot a földből. Sosem derült ki, hogy Jácint kertjében miért volt mégis másképp. Talán kicsit másként esett a fény, talán az volt a baj, hogy gyakran sírdogált, és a gyomok a könnyek sós vizére szomjaztak.

Jácint gyakorta akkor is elsírta magát, amikor a falubeliek nem hittek neki. Egy ilyen alkalommal történt, hogy a kis Totori, aki meghallotta a beszélgetést, odament hozzá.

- Ne sírj! Mutasd meg a kertedet, és ha tényleg édig érő gyomok lepték be, majd én elmondom mindenkinek!

Jácint kézen fogta, és elindultak. Totori hamarosan lélekszakadva futott a falu utcáin, és bekiáltott minden kerítésen:

- Gyertek, gyertek Jácint házához! Ilyet még nem láttatok!

A falu összecsendült. A kerítés kapuján átlépve álmélkodva nézték a kietlen kertet, a félelmetes, mindent árnyékba borító növényiszörnyeket. Aztán összenéztek, szó nélkül sarkon fordultak, és elmentek. Amikor kisvártatva visszatértek, két dolgot hoztak magukkal: kosárban ételt és fejszéket.

JANECSKÓ KATA

